

[Erlendsson]

grad selvmodsigende, og det vil vel alle give mig ret i.

Justitsministeren indrømmer, at der er en vis kriminalitet, i overvejende grad berigelseskriminalitet og narkotikaforbrydelser. Men det er også en kendt sag, at politiet søger at standse tilførslerne, inden de når inden for Christianiaområdet grænser, og at man ser igennem fingre med den handel, der foregår til forbrugerne i selve området. Det hænger vel nok noget sammen med, at politiet gang på gang har fået at vide, at man ikke skal søge konfrontation. Det irriterer disse selvstændige folk derude, at samfundet prøver på at kontrollere deres handlinger, også de handlinger af ulovlig karakter, de så tydeligt demonstrerer.

Det er jo rørende, at drabsafdelingen har opnået gode kontakter og god forståelse for opklaring af den sidste, bestialske forbrydelse, men det er også ganske betegnende, at af det lidt, der er sluppet ud til offentligheden om mordet, hvor man fandt liget på forbrændingsanstaltens transportbånd, er det væsentlige det, at den dræbte havde stjålet, og så måtte man jo forstå, at det var en retfærdig gengældelse. Det var et udtryk for områdets beboeres høje moral, at de afstraffede en sådan grim forbrydelse. Sådan virkede det i hvert fald i meddelelsen til offentligheden. Det skal naturligvis hedde henrettelse, når det drejer sig om sådanne specielle folk, på samme måde som det hedder henrettelse i dag, når terrorister begår mord på uskyldige mennesker. Det er almindeligt accepteret, det hører vi hver dag i TV-Avisen: Aldo Moro er blevet henrettet. Kan man tale om henrettelse, når det drejer sig om den slags bestialske mord?

Vi hørte ikke fra justitsministeren noget om det alternative samfund og de mange positive sider, men det var jo socialdemokratiets ordfører, hr. Hjortnæs, tydeligt inde på. Det er en menneskeværdig tilværelse for samfundets tabere. Vi fik at vide, at de genvinder troen, måske ikke direkte med disse ord, men det var et fristed for de ulykkelige, hvor de kan støtte og hjælpe hinanden, og hvor de langt bedre bliver afkriminaliseret eller i hvert tilfælde kommer tilbage til en ikke-kriminel tilværelse. Vi har ikke denne gang hørt, at det var langt værre for Storkøbenhavns befolkning, om Christiania blev nedlagt og christianitterne spredt over byen,

men det skal vi såmænd nok få at høre. Det er den slags, som vi har fået at høre i årevis nu, og hvad kan der dog ikke siges og blive troet af velmenende, naive mennesker, medens venstrefløjspolitikere hoverer?

Under finanslovdebatten den 30. marts 1976 sagde f. eks. daværende folketingsmedlem, fru Hanne Reintoft – det står i folketingets forhandlinger 1975–76, sp. 7949:

»Efterhånden lykkes der også noget andet for christianitterne, nemlig at afsløre samfundets tiltagende politiske magtesløshed. Gennem de mere og mere pinagtige eller næsten latterlige folketingsdebatter, vi har om Christiania, ser vi jo, at de forslag til løsning, man kan komme med, enten fremstår som groft reaktionære eller også som regeringens vage, tøvende, famlende forsøg – ingen alvorlige forsøg på at finde løsninger, der kunne bruges, men stadig væk mellem løsninger, der faktisk ikke eksisterer.«

Det er med fuld ret, fru Hanne Reintoft håner tinget. Ulovligheder og grov kriminalitet blomstrer og har gode kår i Christiania og breder sig derfra som en farlig sot ud over landet med tiltagende foragt for myndighederne, grov vold mod sagesløse medborgere og mod politiet, når dette skrider ind for at oprette ro og orden. Det er med bæven, jeg nævner disse to ord, for det er jo også lykkes disse folk at få gjort ro og orden til noget reaktionært og forfærdeligt.

Så langt borte som i Grønland er man nu ganske klar over den alvorlige kriminalitet, der hersker på Christianiaområdet. For ganske nylig rejste folketingsmedlem hr. Steenholdt denne sag i landsrådet. Han henviste bl. a. til drabet i februar i Stjernehuset i Christiania, hvor 6 grønlandere er sigtet. Han sagde: sagen viser, at det er nødvendigt, at der bliver gjort noget mere for vore landsmænd. Og en repræsentant, en ordfører for siumutpartiet, Asiajuk Sadorana, udtalte: det er nødvendigt, at der også heroppe i Grønland er forståelse for Christianiafolkets problemer. Men han tilføjede på god folketingsmånér: ... og som kan samarbejde med Christianiagruppen i Danmark.

Det er ikke genopbygning, men hærværk på oprindeligt velbevarede bygninger, der præger området herude, bortset fra en enkelt fornem kunstnerisk udsmykning af en husgavl, der også ustandselig gengives på alle optagelser derudefra. Det er uorden og svine-